

Mangde, skulde have den samme Raadighed, vilde det efter min Mening i Virkeligheden være et Brud paa det Princip, der blev nedlagt i den ifjor vedtagne Lov, og jeg tror virkelig ikke, at det er sundt, at vi det ene Aar forandre de Love, som vi have vedtaget det andet Aar, at vi i Aar forkaste det Princip, som vi vedtogte ifjor. Af disse Grunde kan jeg ikke gaa ind paa dette Ændringsforslag, navnlig ikke paa Sagens nuværende Trin; men paa den anden Side vil det gjøre mig ondt at stemme imod det, fordi jeg virkelig sympatiserer med det. Jeg tror vel, at man uden al Skade kunde have givet — og jeg sagde det allerede ved denne Sags tidligere Behandling — Valgmenighedsloven en Udvidelse ved at fritage Valgmenighederne for at bygge Kirke eller Bedehus og tillade dem at indrette sig en Bedesal, som naturligvis maatte indrettes paa en passende Maade til Gudstjenesten og ikke benyttes til Andet, saalange den er bestemt til at holde Gudstjeneste i. Den maatte eies enten af et af Menighedens Medlemmer eller af alle Medlemmerne i Fællig, eller være leiet for et vist længere Aaremaal. Jeg har ved denne Sags Behandling for flere Aar tilbage gjort opmærksom paa, at man først ved denne Bestemmelse vilde gjøre Valgmenighedsloven brugbar for Hovedstaden og de større Kjøbstæder; thi der er denne Forpligtelse til at bygge en Kirkebygning noget ganske Andet end paa Landet. En saadan Lempelse kunde jeg selv i dette Dieblit med stor Glæde gaa ind paa, og derved vilde den Byrde, der er paalagt Valgmenighederne, idet der kræves, at de skulle bygge en egen Kirke, svinde ind fra nogle Tusinde til nogle Hundrede Rd.; saa veed jeg virkelig ikke, hvad man vil forlange mere. Skulde man i ganske særegne Tilfælde indrømme Frimenigheder Bruagen af den almindelige Kirke, som jeg gjerne indrømmer min ærede Sidemand ikke bruges meget og gjerne kunde bruges mere, maatte man i alt Fald skyde en Myndighed ind imellem Frimenigheden og den Sognemenighed, hvis Kirke man bruger, med andre Ord, der maatte gives Regjeringen en Bemyndigelse til under særegne Forhold at give en saadan Tilladelse paa Landet. Det hele Forhold mellem Præsterne vilde da blive ordnet, der vilde ikke kunne ske noget Sammenstød imellem dem, og det vilde komme til at gaa som her i Byen og de Steder, hvor der er flere Præster ved den samme Kirke, naar man fik en Myndighed, der vaagede over disse Forhold. Hvorvidt Regjeringen vil gaa ind paa en saadan Lempelse, det veed jeg ikke, det har jeg ingen Kundskab om; men skulde man komme dertil og skulde den ommeldte Lempelse kunne tilfredsstille Regjeringen paa den ene Side og de Herrer, som ville en Udvidelse af Loven, paa den anden Side, saa er dette Dieblit alligevel ikke det rette til at vedtage den eller til at forhandle derom, men saa maatte et Forslag i denne Retning komme frem, naar Sagen, som jeg formoder, ender i et Fælles-

udvalg; der vil der kunne forhandles med alle Sider om, hvorvidt noget Sligt lader sig gjøre. Derfor skal jeg i Genhold til, hvad jeg tidligere har ytret om de uheldige Virkninger, dette Ændringsforslag kan faae — jeg siger ikke vil faae — hentylle, om de ærede Forslagsstillere ikke ville tage det tilbage og anmode det ærede Thing om at bringe Lovforslaget tilbage til den oprindelige Skikkelse, saaledes at vi overlade til det andet Thing, om det gennem et Fællesudvalg vil søge at komme til en Overenskomst med os.

Formanden: Det ærede Medlem ytrede i sit Foredrag, at det undrede ham, at den 5te Landsthingsmand for 2den Kreds (Haffner), der er Medforslagsstiller af Ændringsforslaget under Nr. 2, vilde være med til, som det hed, at spænde Ben for Regjeringen. Der laa i denne Ytring, eller der kunde i alt Fald i den ligge en Sigelse mod Stillerne af det nævnte Ændringsforslag, som jeg maatte anse for uhjemlet.

Bloug: Maatte jeg blot erklære, at det paa ingen Maade har været min Hensigt at sigte Forslagsstillerne derfor; jeg tror ikke, at de have tænkt derpaa, da de underskrevne Ændringsforslaget. Det er min Mening fuldstændig at fritjende dem for en saadan lumft Hensigt.

Formanden: Det glæder mig, at det ærede Medlem har faaet Leilighed til at berigtige sin Ytring.

Simonson: Det er forstaaeligt, at den høitagtede Minister saavel som de ærede Medlemmer, der have Bolig her i Kjøbenhavn, ikke just søle sig tiltalte af den Fordring, som Valgmenighederne paa Landet stille om Ret til Kirkerne Benyttelse. Det er jo let forklarligt og let tilgiveligt, at de, der ikke leve under saadanne Forhold, at de selv søle nogen Erang til at faae en Udvidelse af Loven i denne Retning, heller ikke kunne forestille sig Tilstedeværelsen af denne Erang for Andre; men at Medlemmer ude fra Landet heller ikke ville være med til nogen Udvidelse af Loven i denne Retning, det kan jeg ikke forstaa. Vi maa nemlig vide, at Forholdene her i Kjøbenhavn ere meget forskjellig fra dem ude paa Landet, Lad os prøve paa at faae en lille Fremstilling af, hvad den oplever, som den ene Halvdel af Aaret opholder sig paa Landet og den anden Halvdel her i Hovedstaden. Hvilket uhyre Forskjel er der ikke mellem Hovedstaden og Landet med Hensyn til Afgangen til Kirkerne Benyttelse! Ude paa Landet er der tilbørlig milevidt til Kirkerne; her i Byen have vi kun en halv Time behov for at besøge omtrent en hvilken som helst Kirke i Byen, vi ville. Det er med Hensyn til Afstanden; nu kommer Spørgsmaalet med Hensyn til, hvilken Præst man